

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת יתרו

כ' שבט תשפ"ב 1112

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:28	4:42	4:34	4:49
מוצאי שבת	5:43	5:44	5:42	5:45
רבינו תם	6:21	6:21	6:19	6:22

הילולא דצדיקיא

- כ. רבי יעקב וידענפלד אב"ד הרימלוב
- כ - רבי עובדיה הדאיה מח"ס 'ישכיל עבדי'
- כא - ר' משה גלאנטי
- כא - רבי יהודה זאב סגל
- ראש ישיבת מנצ'סטור
- כב - רבי מנחם מנדל 'השרף מוקוצק'
- כב. רבי יחיא בסיס ראב"ד רדאע
- כג. רבי יהושע ווקח האדמו"ר מבעלזא
- כג - רבי יעקב חיים ישראל אלפיה
- כד - רבי שאול הלוי מורטיריה
- אב"ד אמסטרדם
- כד. רבי מימון אוחיון ראב"ד רבאט ומראכש
- כה. רבי ישראל ליפקין מסלנט
- מיסד תנועת המוסר
- כה. רבי שאול שרבאני מו"צ בירושלים
- כו. רבי יוסף בירדוגו מח"ס 'שופריה דיוסף'
- כו - ר' דוד סגל הלוי בעל 'טורי זהב'

משני רצוד הקדמה למתן תורה

ואין להם מה שיגן עליהם ויציל אותם, ולכן קיבלו הבהמות חושים טבעיים כדי שיוכלו להינצל מפגעי הטבע. אך האדם יש לו תורה, וכל יהודי שלומד תורה יש לו ניצוץ ממשה רבנו, וכל מה שגזירות קשות באות לעולם זה מפני שאין תורה, ולכן האדם לא צריך חוש זה בכדי להינצל מפגעי הטבע, כיון שיש לו תורה המגינה ומצילה, ואם אנו לא עוסקים בתורה אזי באים אסונות לעולם, אך לבהמות לא מגיע להיפגע מכך, לכן יש להם חוש לדעת להינצל.

וצריכים אנו לדעת שכשקורה אסון באסיה זה בא על מנת לעורר וללמד אותנו עד כמה כוחות האדם מוגבלים, וללא זכות התורה אין שום קיום לאדם. וכל מה שהקב"ה עושה בעולם זה בכדי שאנו - עם ישראל, נתחזק מכך, כדי שנדמיין לעצמנו מה היה מצבנו אילו זה היה קורה בארצנו, חס ושלו, איזה אסון היה מכך. ואפשר תמיד לראות אסונות אצל בני אדם, זה נחלה כך וזה כך, וכל זאת בכדי שניקח מוסר ונתחזק מכך.

ועדיין יש להתבונן, שהרי לא רק יתרו ראה ושמע אלא כל העולם שמעו וראו, כמו שנאמר (שם טו, יד) "שמעו עמים ירגזון" וכו', ואם כן מדוע רק יתרו שמעו וראו. והביאור בזה על פי דברי ה"מסילת ישרים" (פרק ב') שכתב שיש שני סוגים של עיוורים. יש עיוור שהוא עיוור מלידה ומבחינה פיזית אינו רואה, אך יש עיוור שיש לו עיניים והוא רואה, אך הוא רואה רק את מה שברצונו לראות ולכן נחשב הוא כעיוור. וכך היו כל יושבי תבל, הם אמנם ראו מבחינה פיזית את קריעת ים סוף, אך עשו עצמם כלא רואים, הם לא הסיקו מסקנות ממה שראו, הם לא התבוננו בזה. ומנגד עם ישראל ראו והתחילו להאמין בה' מחמת התבוננותם, וכך גם יתרו שהתבונן במה שראה ולכן חזר.

ומעתה מבואר מה היא מעלת יתרו, שכאמור כל העולם שמע ורק יתרו בא, והרי הוא היה כהן מדין שעבד לכל עבודה זרה שבעולם (מכילתא יתרו א), ואם כן כיצד הוא בא? אלא יתרו שמע והתחיל לחשוב ולהאמין ומיד בא לעם ישראל כדי ללמוד תורה, כיון שידע שאם לא ילמד תורה באופן מידי גם אמונתו תתרופף ולא יישאר בידו מכל מה שראה ושמע מאומה ולכן הוא בא מיד. וביותר, יתרו ראה שעם ישראל בזמן שרפו ידיהם מן התורה, מיד באה להם מלחמת עמלק, לכן הוא הביא את עצמו לכלל ישראל ורצה ללמוד תורה כדי שלא ירפו ידי ומונתו.

"וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה א-להים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים." (שמות יח, א)

מה שמועה שמעו ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק (רש"י).

המעשה של יתרו הוא בבחינת הקדמה למתן תורה. התורה מספרת שיתרו בא ואחר כך מובא ענין מתן תורה, וסמיכות העניינים מלמדת אותנו שאם יתרו שהיה גוי שמע והסיק מסקנות מהניסים הללו של קריעת ים סוף ומלחמת עמלק לבוא ולקבל את התורה, על אחת כמה וכמה שבני ישראל צריכים להתבונן ולחשוב על הניסים שהקב"ה עשה עמם ולקבל את התורה מרצון.

ויש עוד להתבונן, הרי רבי ישראל מסלנט זיע"א אומר שכל יום מייציאת מצרים במשך חמישים יום, בני ישראל תיקנו שער אחד עד לשער החמישים וכך היו ראויים לקבלת התורה. ולכאורה, אם רפו ידיהם מן התורה כמה ימים, מוכרח הוא שישנם כמה ימים שבני ישראל לא תיקנו - וכיצד זה קיבלו את התורה.

ונראה לבאר כך, ודאי שבני ישראל לא התבטלו מן התורה לגמרי, אלא הם למדו, אך למדו מתוך תחושה של שובע ולא מתוך השתוקקות גדולה וזה נקרא רפיון ידיים. כיון שהיה עליהם לעמול בכל כוחם בתורה, ואם כן הם תיקנו כל יום את העניין של אותו היום אך היו צריכים יותר לעמול. וכגון אדם שהמלך הכניסו לאוצרותיו ואמר לו לקחת משם ככל שיוכל, ודאי שהוא לא יעבוד ברפיון ידיים, אלא יעמול ויקח ככל שביכולתו. וכך בני ישראל היו צריכים לעמול בתורה, אך הם לא עשו זאת ולכן באה להם מלחמת עמלק, ומן הסתם אחרי מלחמת עמלק עמלו בתורה ובתיקון המידות, כדי להשלים את מה שהחטיו בימים שרפו ידיהם מדברי תורה.

והנה בחודש טבת בשנת תשס"ה ארע ביבשת אסיה אסון נורא ואיום ונהרגו למעלה משלוש מאות אלף בני אדם. וכיצד זה ארע, על ידי גלים אדירים שבאו מתחת לים ולא הבחינו בהם והם החריבו מקומות שלמים. ושמעתי שבסרילנקה ברוחו למעלה ממאה פילים כמה דקות קודם האסון, ואילו בני האדם לא ידעו כלל שהולך להתרחש אסון נורא כל כך. ויש להתבונן בזה ולתרוץ הקושיה, וכי הבהמות טובים מן האדם מתוך כך שיש להם חוש לדעת לברוח בעוד שהאדם חסר תחושה זו.

וחשבתי לבאר בזה כך, חז"ל אומרים (ברכות ו, ב) שאם אדם הולך בדרך ה' כל העולם נברא בשבילו, אך אם אין האדם הולך בדרך ה' - היתוש קדמך וכביכול חשוב ממך (סנהדרין לח, א). והביאור בזה הוא שלבהמות אין תורה

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

זהירות בענייני ממונות

כשיתרו מייעץ למשה רבינו ע"ה למנות תחתיו שרים שישאו בנטל הנהגת הציבור, הוא גם יודע למנות את התכונות הנדרשות ממנהגי ציבור, אנשי חייל, ירא ה' ושונאי בצע. אלו הם אמות מידה בסיסיות לכל מי שעוסק עם הציבור שלא נתן עיניו בדברים שאינם ראויים לו.

כך היה דרכם בקודש של גדולי ישראל בכל דור ודור, שוקדים בתורה ומדקדקים על עצמם שחלילה לא ימצא בהם סרך של אבק הנאה ממון שאינם שלהם, למנוע כל חשש רינון ושמועות שוא.

זהירותו של הגאון רבי יהודא צדקה זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף", בענייני ממון צריכה לימוד. סכומי כסף גדולים מאד עברו תחת ידו, תרומות והקדשות שנועדו למטרות צדקה, אף הוא אישית לא נהנה מהם אפילו כשחק מאזנים. תמיד החזיק בכיסו פנקס שהכיל שני טורים "הכנסה" ו"הוצאה" והיה רושם כל סכום שקיבל מהאנשים, כדי להשתמש בו שימוש מועיל ונכון לפי ראות עיניו, וכן כל סכום שהוציא וחילק לנצרכים וכיו"ב.

בכל פעם שנזדקק לקחת ממישהו הלוואה כספית - ובדרך כלל היה קשור העניין בחפצי שמים - הקפיד להתנות מראש תנאי עם האיש המלוה:

"בתנאי שתזכיר לי לפרוע את החוב... ובאם לא תזכירני פטור אני". אם כי מעולם לא קרה ששכח.

ואף זאת: במשך הרבה שנים היה "מנוי חדשי" במקוה של חסידי סטמאר, הסמוך לביתו, אך בניגוד למה שרגילים הבריות לשלם את דמי המנוי בסוף החודש, הקפיד הוא לפרוע את הסכום מראש תיכף בתחילת החודש. כי אמר: "מי יודע מה ילד יום, ד' ישמרנו, ואם לא אסלק את חובי מראש מי ישלם אח"כ עבורי..."

מרוב זהירותו בקדשים, הרי אף כשקרה פעם שהשתתף בהלוויית המת, ונכנס אח"כ לבית כנסת סמוך כדי ליטול ידיו בעזרה, עמד והוציא מעות מכיסו, כדי לשלשל לקופת בית הכנסת, עבור המים שהשתמש בהם (והיה אומר שבלאו הכי יש כאן חשש גזל).

מרגלא בפומיה: "כשיש לאדם ספק בדיני ממונות, בל יפסוק חלילה לעצמו, כי אדם קרוב אצל עצמו. אלא יעשה לו רב זולתו, ויסתלק מן הספק!"

וכך גם מסופר על הגאון רבי אליהו דושניצר זצ"ל שהיה משגיח בישיבת לומז'א, נוהג היה זהירות יתירה בענייני ממונות שלא יכשל בפרוטה. מטעם הישיבה סיפקו לו מאור חשמל לביתו (שלא היה אלא צריף עלוב ודל, רצפתו חול וריק מרהיטים) וקימץ בשימוש בו עד קצה הגבול. כשישב לסעוד ערבית, נהג להדליק עששית נפט ולכבות את החשמל, באמרו: "לאכול, די בזה". בשנים האחרונות נהג ככה גם כשאיחר לישיבה רכון על הספרים, באמרו: "לעת זקנה צריכים לחשוש אולי... אולי תחטפני שינה ליד הספר" ונמצא החשמל זולק על חשבון הישיבה ללא צורך!

כשנפטרה אשתו שעסקה במסחר עופות, והיה חתול מצוי ברשותה, חשש אולי מדין ירושה עבר החתול אליו ויתחייב בכל היזק שיגרם לבריות. מה עשה? תפס את החתול בידיו, ולאחר שקרא אליו שלשה מתלמידי הישיבה, הפקיר אותו בנוכחותם ושלחו מהבית.

פעם אחת נתן לחייט פלוני שיעשה תיקון כלשהו, במעיל השבת שלו. ביום שישי הלך ונטל ממנו את המעיל, ושילם לחייט שכר פעולתו. כשבא לביתו הבחין שהחייט תפר במעיל כפתור נוסף שלא דיבר אודותיו, ומפני שטרם פרע לו את התשלום עבור תפירת הכפתור הנוסף, חשש לגזל, ולא השתמש במעיל באותה שבת.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ענוותנותו של גדול הדור

זכות גדולה נפלה בחלקי לבקר בביתו של מרן הרה"ג רבנו עובדיה יוסף זצ"ל. בזמן ביקורי מרן לא יכול היה להשתמש בידו בשל חולי שהיה בה, ובענייני ממש ראיתי את צערו הגדול על כך שאין הוא יכול לכתוב את חידושי תורתו.

התורה הקדושה היא משוש כל חייהם של מאורי הדור והצדיקים הגדולים, כל רצונם הוא רק לדבוק בה' ולהגות בתורה יומם ולילה, וכשנוצר קושי בלימודם - הדבר גורם להם צער רב.

בעת פגישתי עימו ביקש ממני מרן זצ"ל בענוותנותו הגדולה והמיוחדת, שאברך אותו שכף ידו תירפא, וזאת בכדי שיוכל להמשיך לכתוב את חידושי התורה ופסקי ההלכה.

בקשתו של מרן זצ"ל גרמה לי מבוכה גדולה. מי אני ומה אני שאברך ברפואה שלימה את מרן זצ"ל, אשר הוא עוסק בתורה יומם ולילה, מזכה את הרבים ומנהיג את עדתו ביד רמה!?

אך אין ספק שבקשה זו הייתה מגודל הענווה שבצדיק ומביטולו העצמי. וודאי רצה מרן זצ"ל ללמד אותנו בענוותנותו הרבה שכל יהודי החפץ לזכות בתורה ולהתעלות בה - עליו להכניע את עצמו, כפי שכתוב: "זאת התורה לעולה למנחה לחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים" (ויקרא ז, לז). וחז"ל דורשים מכך שיהודי ששם עצמו כמנחה - כמתנה, וכזבח השלמים העולה על גבי המזבח, הריהו זוכה להיות "לעולה", שזוכה להתעלות בתורה הקדושה.

הפטרת השבוע:
"בשנת מות המלך עזיהו". (ישעיה ו)
הקשר לפרשה: בהפטרה מתואר ענין גילוי השכינה הקדושה בבית הבחירה בירושלים, שזהו מענין המתואר בפרשה על גילוי השכינה לעיני כל ישראל במעמד הר סיני ומתן תורה.

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

מצוה לשאול בשלומו של כל אדם ועל כל פנים לברכו בברכת 'שלום עליכם', בפנים מאירות ובלב שמת, כפי שלמדו חז"ל ממשה רבינו ויתרו שנאמר "וישאלו איש לרעהו לשלום".

מן הראוי להשתדל ולהקדים שלום, בטרם שאילת השלום מחבירו, כפי שאמרו חז"ל "כל היודע בחבירו שהוא רגיל ליתן לו שלום, יקדים לו שלום."

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

השמועה ששמע יתרו

פרשת יתרו פותחת במילים "וישמע יתרו", ומבאר רש"י - מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק. ויש להקשות, זה ברור שיתרו התרגש והתפעל מניסי קריעת ים סוף, אך מה עורר אותו לחבור אל העם היהודי לאחר ששמע על מלחמת עמלק, הלא מלחמה זו היתה קשה ורעה בעבור עם ישראל, שהרי היא קיררה והחלישה את האמונה שהיתה לאומות העולם כלפי הקב"ה, והורידה את קרנם של ישראל בעיני הגויים, אם כן כיצד ניתן להסביר שדווקא מלחמת עמלק היא זו שעוררה את יתרו לבוא למדבר ולהצטרף אל העם היהודי.

ונראה לבאר, יתרו כהן מדיין היה פיקח גדול, ועשה חשבון לעצמו שכאשר בני ישראל הלכו אחר הקב"ה הם זכו שהקב"ה יקרע להם את הים עד אשר זכו לראות את שכינת ה' עין בעין וקראו ואמרו "זה א-לי ואנווהו". אולם יתרו הבין שדווקא בשעה שיש קדושה וטהרה, היצר הרע מנסה את כוחו להוריד את ישראל מזדגתם, ויש מלחמה מתמדת בין כוחות הקדושה לבין כוחות הטומאה. היצר הרע לא רוצה שהאדם יתחזק ויתקדש לפני ה' יתברך, ולכן דווקא בזמנים שהיצר הרע רואה שהאדם מתקרב אל ה', אז הוא מבקש להכשיל אותו. ובעוד שדרכו של האדם להתעייף, היצר הרע לעולם אינו מתעייף ותמיד מחפש תחבולות חדשות כדי להכשיל את האדם. ואין אדם יכול לנצחו אלא על ידי התורה הקדושה.

וזהו הדבר שיתרו שמע, שיש אפשרות להילחם כנגד ההשפעה השלילית וכנגד כוחות הטומאה רק באמצעות התורה הקדושה, שהרי בני ישראל התרפו מעט מן התורה כדכתיב (שמות יז, א) "ויחננו ברפידים" - שרפו ידיהם מן התורה, מיד קם עליהם עמלק. ובהיות שיתרו הבין את המסר החשוב הזה שרק התורה מגינה ומצילה מפני היצר הרע ומכוחות הטומאה, הוא קם ועשה מעשה.

נמצא שיתרו לא התפעל מעצם מלחמת עמלק, היות ומלחמה זו היתה קשה ורעה בעבור עם ישראל. אלא יתרו התפעל לראות עד כמה קשה המלחמה התמידית בין כוחות הטוב לכוחות הרע, ומשום שמלחמה זו כל כך קשה ולעולם אינה מסתיימת, רק דבקות בתורה יכולה להציל את עם ישראל מפני הטומאה מפני הכוחות של הסיטרא אחרא.

שבת שבתון

א. כפי שהתבאר, איסור סחורה בפירות שביעית הוא כדרך בעלי השדות והסוחרים, שמגמתם להרוויח כסף, אבל מותר למכור מעט ובזול, באופן שהתשלום הוא בעיקר עבור השירות שבהבאת הפירות מהשדה.

ב. שלוש דרגות יש בדין זה:

(א) הסוחר בכמויות גדולות כדי להתעשר - עובר באיסור תורה.

(ב) המוכר מעט לחברו כדרך מסחר - עובר באיסור חכמים.

(ג) מותר למכור מעט ובזול שלא כדרך מסחר, באופן שיהיה ניכר שהפירות של שביעית והתשלום עבורם מתקדש לקניית מאכלים.

ג. כך היא דרך המכירה המותרת: יקפיד שלא לקטוף בפעם אחת יותר משיעור שאדם רגיל להביא לתצרוכת ביתו. ואת מה שקטף לא ימכור בעצמו אלא ייתן לבנו או לחברו ואף הם ימכרום דרך ארעי ולא במקום קבוע בשוק.

ד. וכן אדם שלקט פירות לתצרוכת ביתו, ונתרו לו מהם פירות שהוא אינו מתכוון לאוכלם, מותר לו למכרם דרך ארעי. ויש אומרים שבכל צורות המכירה, אסור למכור יותר משיעור שלוש סעודות.

ה. עוד תנאי אמרו חכמים: שהמוכר פירות שביעית לא ימכרם במידת נפח או משקל או לפי מניין פירות כדרך מסחר, אלא ימכרם באומד, באופן זה ימכרו אותם בזול, ויזכרו שהם פירות שביעית, ויזהרו בקדושתם, ועיקר התשלום הוא עבור השירות שבהבאתם.

ו. מדוע לא אסרו חכמים מכירה מועטת שמא מתוכה יגיעו למסחר שאסור מהתורה? התשובה לכך היא, מפני שהמכירה המועטת הועילה לאכילת פירות שביעית, שלעיתים אדם שלקט עשרה קילו תפוחי עץ לתצרוכת ביתו העדיף למכור חלק מהם כדי לקנות בדמיהם מאכלים אחרים במקום לאכול כל היום תפוחים.

וכן היתה מכך תועלת לאנשים שמפני טרדתם או חולשתם התקשו להגיע לשדות, ועל ידי כך יכלו לקבל פירות שביעית במחיר מופחת. ומן הסתם עניינים היו עוסקים בכך, כי לעשירים לא היה משתלם לקטוף כמות קטנה ולקבל עליה תשלום מועט, אבל לעניים היתה מזה ברכה. אלא שכדי שלא יגיעו לידי מסחר אסור, קבעו חכמים שגם המוכר מעט ישנה מדרך המסחר הרגיל.

חידושי הפרשה

חידושים לפרשת יתרו

1. על מי אמרו חז"ל "יתוש קדמך"?

2. מי סרב לקבל במתנה טלית חדשה ומדוע סרב?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיורי נוסת הגדולה

רבי דוד הלוי סג"ל זצ"ל

רבי דוד הלוי סג"ל, הידוע על שם חיבורו 'טורי זהב' על השולחן ערוך, נולד בעיר לודמיר לאביו רבי שמואל שהיה גדול בתורה נגיד ונדיב. בצעירותו נודע בחריפותו הגדולה ושקיפתו העצומה על דלתות התורה הקדושה, ועוד בהיותו נער בן שתים עשרה שנה נדד לבריסק שבליטא לשיבתו של רבי יואל סירקיש בעל 'בית חדש', שהתפעל ממנו מאוד ואף לקח אותו כחתן לבתו.

בענין זה מסופר שהב"ח הבטיח לחתנו להיות סמוך על שולחנו והקציב לו אכילת בשר בכל יום. פעם אחת נתנו לסעודתו מעיים במקום בשר, ורבי דוד תבע את חותנו לדין תורה, ונימוקו: בני מעיים אינם ראויים להיקרא בשר. בית הדין פסק שהב"ח צודק לפי שגם בני מעיים נקראים בשר.

החזון-איש ביאר את המעשה, שחלילה לומר שהט"ז היה תאב למנת בשר. אלא

ויישבתי לאמיתה של תורה, ובזכות זה תהיה לך רפואה. וכן היה שנתרפאה, והיתה לה שמחת-עולם. ואותו גביר שנתרפאה בתו, ביקש להביא מתנה להט"ז אך הט"ז סירב לקבל.

הלך הגביר וקנה טלית נאה עבור הט"ז. אך גם את הטלית לא קיבל ממנו, באמרו "הלא תראה כי זקן אנכי וקרוב לילך בדרך כל הארץ והטלית הישנה שלי תוכל להעיד עלי כי אף פעם אחת לא חלפה במוחי מחשבה זרה בזמן שהתפללתי, איני חפץ להחליפה בחדשה!"

בספר "רוח חיים" על מסכת אבות (א, א) מציין רבי חיים מוואלין מעשה מופלא המעיד על רום גודלו של רבי דוד זצ"ל: "יסופר מאדוננו דוד ה'טורי זהב' שאשה אחת צעקה אליו, אהה אדוני, והנה בני נחלש למות. ויאמר לה התחת אלוקים אנכי, ותאמר אל-התורה אשר באדוני אני צועקה, כי קוב"ה ואורייתא חד הוא. ויאמר לה הלא זאת אעשה לך, הדברי תורה שאני עוסק כעת עם תלמידי אני נותן במתנה להילד, אולי בזכותו יחיה, כי בדבר הזה תאריכו ימים כתוב, ובאותה שעה חלצתו חמה".

רבי יוסף שאול נתנזון רבה של למברג - בעל 'שואל ומשיב' סיפר שמאתיים שנה בערך לאחר פטירת הט"ז הוצרכו ע"פ פקודת השלטונות לפנות את בית הקברות, וכשפתחו את קברו של הט"ז מצאוהו שלם בגופו והדור בלבשו, לא שלטה בו רמה ותולעה לא היתה בו.

שהט"ז למד בהתמדה עצומה עד אפיסת הכוחות, ובאותו יום שאכל מעיים ולא בשר הוא למד מספר דקות פחות. חשש הט"ז שדבר זה יהווה קיטרוג על חותנו שגרם לביטול תורה, ולכן קרא אותו לדין תורה מתוך ידיעה ברורה שבית הדין יפסוק לטובת הב"ח, ומה שפוסקין למטה פוסקין אף בדין של מעלה.

בשנת שע"ח התקבל רבי דוד כרב בפוטליטשה (גליציה) שהייתה עיירה קטנה, והתקיים שם מתוך עוני ומחסור. כשהגיע הב"ח לבקר את חתנו ולראות את שלום בתו, ראה לדאבון לבו את גודל עניותו של חתנו והדבר גרם לו לצער רב. כשהגיע לקראקא שם נתקבל כרב, הוא כתב לחתנו "עת הייתי אצלך, ראיתי את העוני ומאד צר לי, כי לא תוכל לשבת על התורה במנוחה, אך אקווה כי ירחיב ה' את גבולי ואשלח לך מתנה".

בספר 'אבני שהם', מציטט מה שנרשם בפנקס החבורה של לבוב לזיכרון עולם, כי בתו של גביר אחד נשתטת, שנכנסה בה רוח רעה. וביקש אביה מהט"ז שיעשה אות לטובה וילך לבקרה ויתפלל בעדה וע"י זה יהיה לרפואה.

ואחר שהפצירו בו מאד נענה לבקשתם, וכשפתח הדלת פתחה פיה ואמרה "ברוך הבא", וחזרה פניה לאחורה ושאל אותה רבינו, מדוע את חוזרת פניך? והשיבה שהרשעים אינם יכולים להסתכל בפני הצדיקים. ואמרה עוד להוי ידוע כי בשמים ממעל קוראים אותך רבינו הגאון בעל 'טורי זהב'.

והשיב לה רבינו: אם אמת כן שאני חשוב בשמיים, אני גוזר שתתראי כי אני תירצתי היום בהלכה דברי רבינו הטור המופלאים,

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם